

Arrest

nr. 60 064 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 december 2010 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard worden en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 20 november 2005, diende op 22 november 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 12 december 2005, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing, die hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht, een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 7 februari 2006 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nr. 162.726 van 26 september 2006 verwierp de Raad van State het ingestelde beroep.

1.5. Op 31 maart 2007 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 10 mei 2008, nadat verzoeker bij een politionele controle was aangetroffen zonder geldige verblijfsdocumenten, nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.7. Verzoeker diende via een op 9 juli 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.8. Bij brief van 26 oktober 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 augustus 2010 de beslissing waarbij de eerste aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Nadat verzoeker er verweerder had op gewezen dat een tweede aanvraag, met bijkomende overtuigingsstukken, werd ingediend besloot verweerder op 29 december 2010 deze beslissing in te trekken.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 december 2010 de beslissing waarbij de twee aanvragen van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvragen van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werden verklaard is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 13.07.2009 en op 29.10.2009 werden ingediend door:

[M., T.] [...]

nationaliteit: Pakistan

[...]

Ook gekend als: [T. M. B.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde vernietigde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvragen d.d. 13.07.2009 en 29.10.2009 ontvankelijk worden verklaard omwille van het feit dat één aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De

elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM indien betrokkene terug zou moeten keren naar Pakistan en een vrees voor de schending van zijn mensenrechten indien hij zou moeten terugkeren) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: (de onmogelijkheid om terug te keren en de vrees voor zijn leven, het langdurig verblijf, de duurzame verankering en de werkbereidheid van betrokkene). Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene voegt in bijlage het reisadvies voor Pakistan van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken zoals geldig op 03.07.2009 en een artikel uit MO op datum van 03.07.2009 toe. Het negatieve reisadvies voor Pakistan stelt onder meer dat er ernstige onlusten voorkomen in heel het land. Dit advies kan echter niet weerhouden worden als grond voor regularisatie, de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk: "Het gevaar van terroristische aanslagen en individuele acties, of bedreigingen tegen Westerse onderdanen, expats en/of belangen zijn zeer groot". Dit advies is in de eerste plaats gericht naar Belgische onderdanen en bijgevolg niet volledig van toepassing op betrokkene, die de Pakistaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies. Wat het artikel in MO betreft, dit kan evenzeer niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar dit artikel gaat over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene hiermee geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Zowel het reisadvies van Buitenlandse Zaken als het artikel in MO handelen over de algemene situatie in Pakistan en laten niet toe dat wordt toegepast op de eigen situatie waardoor betrokkene geen bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door een inschrijvingsbewijs voor Nederlandse les, steunbrieven en een bewijs van werkbereidheid in de vorm van een arbeidscontract), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een ongedateerd arbeidscontract voor de duur van 12 maanden voor bij Losar BVBA (ondernemingsnummer 0897788448). Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1.300 euro per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedroeg op 15.12.2009 (referentiedatum) echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 49 jaar oud; 22.06.1961) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds november 2005 in België verblijft, Nederlands zou spreken en leert waarvan bewijs wordt geleverd door het opsturen van de inschrijvingsfiche voor een cursus Nederlands, een ruime vrienden- en kennissenkring zou hebben waarvan de steunbrieven een bewijs leveren, werkbereid is zoals het arbeidscontract doet vermoeden, zijn sociale, fiscale, huur- en andere verplichtingen nakomt, goed geïntegreerd zou zijn en zijn tijd in België goed benutte, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie en duur-

zame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies d.d. 19.07.2009.

Betrokkene haalt eveneens aan dat hij geregulariseerd wilt worden op basis van andere prangende humanitaire situaties maar hij toont niet aan waarin deze prangende humanitaire situatie precies zou bestaan. Het is aan betrokkene zelf om aan te tonen waarom hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Derhalve kan aan betrokkene geen verblijfsregularisatie worden toegestaan op basis van prangende humanitaire situaties.

Tenslotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst om naar terug te keren. Betrokkene verbleef immers ruim 44 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging[...] tegen de openbare orde of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 22.11.2005. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08.02.2006 met een beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 09.02.2006. De duur van de procedure - namelijk 2 maanden en 18 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene diende daarop een verzoekschrift in om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad van State op 14.04.2006. Dit beroep werd in een arrest van 26.09.2006 verworpen, hem betekend op 28.09.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 20 januari 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

• *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

° *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 08/02/2006*

° *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12/12/2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In voorliggende zaak is geen rolrecht verschuldigd, zodat niet dient ingegaan te worden op de vraag van verzoeker of hij kan vrijgesteld worden van de betaling van het rolrecht.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat verzoeker op 12 december 2005, op 31 maart 2007 en op 10 mei 2008 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag gegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk gegrond dient verklaard te worden. DVZ stelt dat de regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie en / of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 niet voldoende zijn voor een verblijfsregularisatie.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- *De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen*
- *Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn*
- *De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte*

In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bij gevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van State werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt dan andere wel geregulariseerde vreemdelingen, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is.

Immers verzoeker verblijft sinds 2005 in België dus nu meer dan zes jaar, er is hier dus zeker sprake van langdurig ononderbroken verblijf.

Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Dus hij valt ook onder de voorwaarden van 2.8.B, hij is duurzaam verankerd, hij heeft werk en kan onmiddellijk starten met werken.

Hij valt ook onder de voorwaarden van 2.8A aangezien verzoeker meer dan vijf jaar in België verblijft op dit ogenblik.

Dat de redenering van DVZ als zou de periode van vijf jaar in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009 moeten berekend worden, en dat hij hierdoor niet in aanmerking zou komen, nergens is terug te vinden niet in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 noch in artikel negen bis.

Dat dit een voorwaarde is die toegevoegd wordt aan de voorwaarden zonder op enige wettelijke bepaling terug te vallen.

Dat dit in casu dan ook op niets slaat.

Dat het niet opgaat voorwaarden bij te voegen zonder deze te motiveren en hun grondslag te vermelden.

Dat men niet ontkent dat hij volledig ingeburgerd is, doch dat men stelt dat dit niets afdoet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf.

*Dat echter niet kan ontkend worden dat verzoeker momenteel meer dan vijf jaar in België is.
Dat hij onmiddellijk kan beginnen werken.*

Dat arbeidsrechtelijk hij een voltijds contract heeft bij LOSAR, dat hij steeds het minimumloon zal verkrijgen aangezien dit vastligt in een KB maar tevens in een CAO van de sector. Dat men verzoeker gewoon de kans moest geven om te beginnen werken dat hij dan na het verkrijgen van zijn arbeidskaart en het aanvangen met zijn contract sowieso het wettelijk minimum diende te bekomen in ruil voor gepresteerde diensten.

Dat men hem deze kans heeft ontnomen door hem niet de mogelijkheid te geven een arbeidskaart te vragen op grond van zijn tewerkstelling.

Dat het nochtans niet de DVZ is die moet oordelen over de arbeidsrechtelijke aspecten van het contract, dat dit door de bevoegde diensten van tewerkstelling en arbeid had moeten beoordeeld worden.

Dat de raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die aard al tot een uitspraak is gekomen waaruit dit duidelijk blijkt en dat ondanks deze uitspraak DVZ dit nog steeds niet volgt.

Dat volgens artikel 578 van het gerechtelijk Wetboek alleen de arbeidsrechtbanken bevoegd zijn om te oordelen over de geldigheid van een arbeidscontract en de conflicten die hieruit kunnen voortvloeien tussen werknemers en werkgevers.

Dat in ieder geval verzoeker zich kan beroepen hierop moest de werkgever hem niet het wettelijk vereiste minimum uitbetalen.

Dat hij immers een voltijds contract heeft.

Dat het ook nog een bijkomend probleem is dat DVZ meer dan een jaar gewacht heeft om tot de huidige beslissing te komen wat het meestal onmogelijk maakt om nog via de werkgever die uiteindelijk een jaar geleden het contract heeft ingevuld, om effectief ook werk te bieden zeker niet in kleine bedrijven.

Dat vaak wanneer vreemdelingen nu op grond van 2.8 B een toestemming krijgen om te werken zij de aanvraag via een andere, derde werkgever, moeten aanvragen.

Dat het enige dat dan ook als criterium zou mogen dienend zijn om tot een beslissing te komen het volgende is; is er een contract ingediend ja dan neen, kan het worden uitgevoerd en kan verzoeker effectief een arbeidskaart bekomen.

Zoniet is er een grote onevenheid tussen de vreemdelingen die geregulariseerd zijn in januari 2010 en deze die pas een beslissing krijgen na 2011 meer dan een jaar later, gelet op de economische noodzakelijkheid om iemand te kunnen te werk te stellen binnen een zeer afzienbare tijd.

Ondertussen heeft betrokkene onder meer ook al een andere werkgever gevonden. (zie stukken). Men moet toch wel rekening houden met de economische realiteit.

Dat uiteraard men als werkgever in kleine bedrijven niet meer dan een jaar kan wachten om iemand in dienst te nemen.

Dat dit een onevenwicht uitmaakt en een discriminatie tussen eenzelfde groep van vreemdelingen, namelijk deze die in aanmerking komen voor 2.8 B.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat zij minstens verzoeker de kans hadden moeten geven om een arbeidskaart B aan te vragen en dit dan pas te beoordelen op het al niet verkrijgen van een arbeidskaart B.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat in huidige casu men dan ook verschillende fouten gemaakt heeft in het dossier. Dat men eerst een positieve beslissing heeft genomen, dat verzoeker dan naar de gemeente is gegaan omdat hij vastgesteld had dat zijn identiteit niet volledig overeenkwam niet de gegevens op de beslissing, dat dan ook op DVZ twee dossiers heeft verwisseld.

Dat hij dit via de gemeente is gaan rechtzetten.

Dat hij dan ook rechtmatig mocht verwachten dat men op grond daarvan zijn definitieve verblijfskaart zou afleveren doch dat men dan opeens een andere beslissing heeft genomen zonder enige verwittiging.

Dat dit voor verzoeker onbegrijpelijk is.

Eerst wordt hij ervan verwittig[d] via de gemeente dat hij een positieve beslissing heeft, deze wordt dan zonder enige verdere toelichting ingehouden en er wordt een negatieve beslissing in de plaats genomen."

4.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verzoeker meent dat de verwijzing naar de instructie onwettig is aangezien die vernietigd werd bij arrest van de Raad van State, Anderzijds meent hij dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.A en criterium 2.8.B. Hij stelt dienaangaande dat de redenering van verwerende partij, volgens dewelke de periode van vijf jaar berekend dient te worden in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009 niet terug te vinden is in de instructie en evenmin in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot het voorgelegde arbeidscontract stelt hij dat hij steeds het minimumloon zal verkrijgen.

De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

De beslissing zet op duidelijke wijze de juridische en feitelijke gegevens uiteen op basis waarvan verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria 2.8.A en 2.8.B van de instructie. Uit het administratieve dossier is gebleken dat verzoeker een ongedateerd arbeidscontract heeft voorgelegd waarbij het loon 1.300€ per maand bedraagt. Dit voldoet niet aan het wettelijk bepaalde minimumloon zoals vereist door criterium 2.8.B. De vaststelling in de bestreden beslissing dat het loon lager is dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, voor voltijdse werknemers van 21 jaar momenteel vastgelegd op 1387, 49 euro, strookt bijgevolg met de gegevens van het dossier. De uitleg post factum van verzoeker doet geen afbreuk aan dit motief.

Met betrekking tot het criterium 2.8.A merkt verwerende partij op dat verzoeker zelf dit criterium heeft aangevinkt in het typeformulier. Onder het criterium staat het volgende te lezen:

(...) Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009) (...) " Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij meent dat er nergens beschreven staat dat de periode in tegengestelde richting berekend dient te worden tot 15 december 2009.

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekking van de beslissing uiteraard niet betekend dat de beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de instructie door de Raad van State inderdaad werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie. Verwerende partij wenst hierbij te benadrukken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent.

De gehanteerde criteria dienen objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden in zijn stelling als zou de bestreden beslissing aangetast zijn door een schending van de motiveringsplicht, redelijkheidbeginsel en evenmin het zorgvuldigheidsplicht.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aannemelijk maakt als zou de bestreden beslissing gebaseerd zijn op een verkeerde voorstelling van feiten."

4.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden inhoudelijk betwist voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en wanneer hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan aanvragen. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling zijn identiteit aantoonst en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo geen identiteitsstuk wordt voorgelegd of zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of een identiteitsdocument werd voorgelegd en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat verweerder oordeelde dat verzoeker zijn identiteit aantoonde en dat hij buitengewone omstandigheden aanbracht die kunnen verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend.

Verzoeker betoogt dat artikel 9bis en de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn doordat verweerder uitdrukkelijk verwees naar de instructie van 19 juli 2009 om zijn aanvraag ontvankelijk te verklaren, terwijl voormelde instructie bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State werd vernietigd. Hij toont evenwel niet aan welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het

middel. Het feit dat verweerder zijn aanvraag als ontvankelijk beschouwde is immers een beslissing die gunstig is voor verzoeker.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de overwegingen van voormeld arrest niet kan afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigende instructie te hernemen.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan bijgevolg zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden leggen door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoeker voert aan dat hij zich in een situatie bevindt zoals omschreven in punt 2.8A van de beleidsrichtlijn. In punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden. Verweerder heeft in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de situatie die is omschreven in punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 daar hij pas sedert 2005 in België verblijft en zijn verblijf in het Rijk bijgevolg te kort was om op deze grond een verblijfsmachtiging te kunnen toestaan. De vaststelling dat verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag geen vijf jaar in het Rijk verbleef vindt steun in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier. De bewering van verzoeker dat in de beleidsinstructie nergens is bepaald dat de periode van vijf jaar in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009 wordt berekend is incorrect. In deze publiek gemaakte instructie is duidelijk gesteld dat een verblijf van vijf jaar *“voorafgaand aan [de] aanvraag”* in aanmerking genomen wordt. Het feit dat deze norm niet is opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet laat niet toe een schending van deze wetsbepaling vast te stellen. Zoals reeds gesteld komt het aan de bevoegde staatssecretaris toe om te oordelen in welke gevallen hij, met het oog op het bereiken van bepaalde beleidsdoelstellingen, een verblijfsmachtiging toestaat aan vreemdelingen die een ontvankelijke aanvraag indienden en op welke wijze hij daartoe een invulling geeft aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt voorts dat hij duurzaam verankerd is en onmiddellijk kan starten met werken, zodat hem gelet op punt 2.8B van de beleidsrichtlijn een verblijfsmachtiging had dienen te worden toegekend. Punt 2.8B van de richtlijn heeft betrekking op de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Het staat niet ter discussie dat verzoeker een arbeidscontract bij zijn tweede aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft gevoegd. In dit contract wordt voorzien dat aan verzoeker een maandloon ten bedrage van 1300 euro zal worden uitbetaald. Verzoeker betwist niet dat dit loon lager is dan het minimumloon dat 1387,49 euro bedraagt. Hij stelt echter dat hem hoe dan ook het minimumloon zal dienen uitgekeerd worden aangezien dit *“vastligt in een KB maar tevens in een CAO.”* Hij weerlegt hiermee evenwel de stelling van verweerder niet dat het voorgelegde arbeidscontract zelf niet voorziet dat hem het vereiste minimumloon zal uitbetaald worden. Ook zijn stelling dat hij zich tot de arbeidsrechtbank kan wenden indien zijn werkgever zou weigeren hem het minimumloon uit te betalen laat niet toe te besluiten dat de motivering van de eerste bestreden beslissing incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont voorts niet aan waarom het verweerder niet zou toegestaan zijn vast te stellen dat in een arbeidscontract een loon is voorzien dat lager is dan het minimumloon en om deze reden te besluiten dat geen verblijfsmachtiging wordt toegestaan. Niet *“de bevoegde diensten van arbeid en tewerkstelling”*, doch wel verweerder dient namelijk te oordelen of verzoeker tot een verblijf kan gemachtigd worden. De stelling van verzoeker dat verweerder er meer dan een jaar over gedaan heeft om zijn aanvraag te behandelen doet ook geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen arbeidscontract heeft voorgelegd waarin vastgesteld wordt dat hem minimaal het minimumloon zal uitbetaald worden.

Betreffende het gegeven dat verweerder op 5 augustus 2010 reeds de eerste aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden als ongegrond afwees en deze beslissing weer introk, nadat werd vastgesteld dat geen rekening werd gehouden met de tweede aanvraag van verzoeker, moet worden benadrukt dat het feit dat een bestuur vaststelde dat een eerdere beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden door een gebrek was aangetast en deze daarom introk niet impliceert dat de aanvraag van verzoeker daarna diende ingewilligd te worden. De bewering van verzoeker dat ten aanzien van hem eerst een *“positieve beslissing”* werd genomen en deze vervolgens zou zijn ingetrokken door verweerder vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Verzoeker toont met zijn toelichting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de voorziene beleidslijnen miskend heeft of een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing te plaatsen op het ogenblik waarop deze beslissing genomen werd. Verzoeker stelt dat hij een andere werkgever gevonden heeft en verwijst naar een nieuwe arbeidsovereenkomst. Deze arbeidsovereenkomst dateert van 14 februari 2011 en werd dus opgesteld nadat de bestreden beslissing werd genomen zodat verweerder er geen rekening mee kon houden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.4. Aangezien de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wil voorkomen dat de ontvankelijke aanvragen van vreemdelingen om tot een verblijf gemachtigd te worden op een verschillende wijze zouden beoordeeld worden heeft hij een beleidsinstructie uitgevaardigd. Bij de bespreking van het tweede onderdeel van het middel werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat in casu werd afgeweken van deze beleidsinstructie. Verzoeker toont ook niet aan dat personen *“die zich in exact dezelfde omstandigheden”* bevonden hun aanvraag wel ingewilligd zagen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

De Raad merkt daarnaast op dat het loutere gegeven dat de ene aanvraag om machtiging tot verblijf sneller behandeld wordt dan de andere, wat samenhangt met de hoeveelheid dossiers en de verschillende moeilijkheidsgraad van dossiers, niet toelaat te besluiten dat er sprake is van een discriminatie.

Het is voorts niet duidelijk welk belang verzoeker heeft bij de bemerking dat personen aan wie een verblijfsmachtiging toegekend werd in januari 2010 zich in een betere situatie bevinden dan deze aan wie de verblijfsmachtiging een jaar later werd toegekend. Aan verzoeker werd namelijk geen verblijfsmachtiging toegestaan aangezien zijn aanvraag niet degelijk onderbouwd was.

4.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt, zoals verweerder terecht stelt, aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op zorgvuldige wijze en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK